

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném předsedkyně Mgr. Martiny Andělové
a soudců JUDr. Jany Novákové a JUDr. Viléma Šetka ve věci

žalobce V. K., narozeného dne „X“
státní příslušnost Gruzie
bytem „X“

proti
žalovanému Ministerstvu vnitra České republiky, Odboru azylové a migrační
politiky, IČO 00007064
sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29. srpna 2022,
č. j. OAM-807-28/ZR - 2022

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 29. srpna 2022, č. j. OAM-807-28/ZR-2022 a obnovení jeho trvalého pobytu na území České republiky. Namítal, že žalovaný opomněl zhodnotit dopady rozhodnutí do jeho soukromého a rodinného života.

Žaloba:

2. Žalobce v žalobě uvedl, že se na území České republiky narodil, žije zde celý život, má zde ukončené základní vzdělání. Zrušení trvalého pobytu by pro něj mělo likvidační dopady, neboť země, které je státním příslušníkem (Gruzie) je pro něj cizí, nikdy tam nebyl, nezná řeč ani písmo. Vytýkal žalovanému, že opomněl zhodnotit, že se mu dne 31. 5. 2022 narodila dcera N. P., kterou má se svou družkou P. P. V době páchaní trestné činnosti, pro kterou se ocitl ve výkonu trestu odnětí svobody, nevěděl, že bude otcem. Pro něj a pro jeho družku je důležité, aby mohl být uveden v rodném listě, což v době výkonu trestu odnětí svobody není možné, neboť matriční úřad požaduje jeho přítomnost. Vytýkal žalovanému, že se nevypořádal s tím, že je ve výkonu trestu odnětí svobody pro spáchání přečinů, že je zde umístěn poprvé, že si v době páchaní trestné činnosti neuvědomoval následky, tedy možnost zrušení trvalého pobytu a že nemůže za chyby svých rodičů, kteří nijak nevyřešili jeho české občanství. Nesouhlasil se závěrem žalovaného, že zjištěné rodinného vazby nelze považovat za natolik pevné a zásadní, neboť zde má narozenou dceru, dvě sestry, družku a otce. Je si vědom toho, že se dopouští trestné činnosti, uvědomuje si to, mrzí jej to, požádal o udělení poslední šance dokázat, že není hrozbou pro stát. Jeho životní situace se zásadně změnila po úmrtí matky a narození dcery.
3. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě uvedl, že řízení o zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu zahájil proto, že žalobce byl pravomocně odsouzen rozsudkem Okresního soudu v Chomutově ze dne 8. 12. 2021, č. j. 4 T 129/2021-240, za spáchání přečinu krádeže podle § 205 odst. 1 písm. a), b), odst. 2 zák. č. 40/2009 Sb., trestního zákoníku (dále již jen TZ), dílem dokonaném, dílem ve stádiu pokusu podle § 21 odst. 1 TZ, přečinu porušování domovní svobody podle § 178 odst. 1 TZ a přečinu neoprávněného opatření, padělání a pozměňování platebního prostředku podle § 234 odst. 1 TZ k souhrnnému trestu odnětí svobody v trvání 18 měsíců, kdy byl pro výkon trestu zařazen do věznice s ostrahou. K osobě žalobce bylo zjištěno, že má v rejstříku trestů pět záznamů, poprvé byl odsouzen dne 16. 10. 2018, naposledy 8. 12. 2021. Ze spisového materiálu dále vyplývá, že splňuje nejen důvod pro zrušení trvalého pobytu podle § 77 odst. 2 písm. f) zák. č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „ZoPC“), ale i § 77 odst. 2 písm. a) ZoPC, neboť opakovaně narušil závažným způsobem veřejný pořádek. Žalovaný neshledává důvod, pro který by mělo být řízení o zrušení trvalého pobytu žalobce obnoveno, kdy sám žalobce o ukončení svého trvalého pobytu žalovaného požádal ve svém vyjádření ze dne 10. 8. 2022, ve kterém mimo jiné poprosil právě i o udělení výjezdního příkazu z území České republiky. Ačkoli žalobce požádal o zrušení trvalého pobytu, on v souladu s principy rychlosti a ekonomičnosti řízení nerozšiřoval, ani nepřekvalifikoval dané řízení na zrušení trvalého pobytu na základě žádosti žalobce. Výsledek řízení je stejný, proto námitky žalobce, týkající se obnovy jeho trvalého pobytu považuje za zcela irrelevantní. Šanci na vedení řádného života žalobce dostal již svým prvním odsouzením, kdy mu byl uložen trest odnětí svobody s podmíněným odkladem, žalobce se prokazatelně nepoučil, nevedl řádný život, šanci na sebereflexi dostal od trestních soudů opakovaně, přesto je ve výkonu trestu, proto jeho vyjádření o šanci na řádný život považuje za účelové. K námitce žalobce, že neměl přihlídnout tomu, že se žalobci narodila dcera a že tu má sestry a otce, žalovaný uvedl, že z napadeného rozhodnutí je patrné, že se podrobně zabýval posouzením přiměřenosti dopadů do soukromého a rodinného života žalobce na str. 4 až 5. Z rozhodnutí je pak zřejmé, že zohlednil celý dosavadní život žalobce na území České republiky, taktéž i jeho nezletilé dcery, zabýval se i jeho rodinou pobývajícím na území České republiky. V případě, že by existovaly ve spise neobsažené zásadní informace, které by mohly mít vliv na posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí, měl je žalobce do

spisu doložit, což neučinil. Opakovaně poukázal na žádost žalobce ze dne 10. 8. 2022, ve které poprosil o ukončení svého trvalého pobytu a požádal o udělení výjezdního příkazu z území České republiky, když jako důvod této žádosti žalobce uvedl své nepodmíněné odsouzení. V době, kdy tuto žádost podal, nebral ohled na své rodinné příslušníky pobývající na území České republiky. Závěrem žalovaný uvedl, že zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu není trestem vyhoštění. Vyhoštění je daleko restriktivnějším ukončením pobytu cizince na území, kromě povinnosti vycestovat z území, je spojen se zákazem pobytu a s nemožností v době tohoto trestu získat oprávnění k pobytu. Naproti tomu zrušení pobytového oprávnění znamená sice ztrátu daného pobytového titulu, ale cizinci není vysloven zákaz pobytu. Žalobce tak může i po zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu žádat o udělení jiného pobytového oprávnění. Je na žalobci, aby po zrušení platnosti pobytu, našel cestu k pravidelným kontaktům se svou případnou rodinou. Žalovaný odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 6. 2017, č. j. 2 AZs 65/2017 a rozsudek ze dne 19. 10. 2016, č. j. 2 AZS 147/2016-30. Poukázal i na to, že je-li žalobce držitelem biometrického cestovní dokladu, tak na území České republiky může navštěvovat své blízké na základě bezvízového styku, a to po dobu nejdéle 90 dnů v jakémkoliv období bezprostředně předcházejících 180 dnů. Podle záznamů žalovaného má žalobce platný cizinecký pas do roku 2029. Navrhl proto, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

V. Posouzení žaloby Krajským soudem v Ústí nad Labem

4. Napadené rozhodnutí žalovaného soud přezkoumal v řízení podle části třetí, hlavy druhé, prvního dílu zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 větě druhé a třetí a v § 75 odst. 2 větě první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během třicetidenní lhůty od doručení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 172 odst. 1 věty první ZoPC. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s., jež však soud v dané věci nezjistil.
5. Podle § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s., soud zruší napadené rozhodnutí pro vady řízení bez jednání rozsudkem pro podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, mohlo-li mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.

Podle § 77 odst. 2 písm. f) ZoPC, ministerstvo rozhodnutím zruší povolení k trvalému pobytu, jestliže byl cizinec pravomocně odsouzen soudem České republiky za spáchání úmyslného trestného činu k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v délce do 3 let, za podmínky, že toto rozhodnutí bude přiměřené z hlediska jeho zásahu do soukromého nebo rodinného života cizince.

Podle § 174a odst. 1 ZoPC, při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost

rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.

6. Žalobcovo odsouzení k nepodmíněnému trestu odnětí svobody jako naplnění podmínky zrušení povolení k trvalému pobytu je objektivní skutečností, kterou žalobce ani nerozporoval. Zásadní pro danou věc tak bylo posouzení přiměřenosti dopadu rozhodnutí o zrušení žalobcova povolení k trvalému pobytu na území České republiky do jeho soukromého a rodinného života, případně do soukromého a rodinného života jeho rodinných příslušníků. Jinak řečeno, mezi účastníky není sporu o tom, že žalobce byl pravomocně odsouzen za spáchání přečinu krádeže podle § 205 odst. 1 písm. a), b), odst. 2 zák. č. 40/2009 Sb., trestního zákoníku (dále již jen TZ), dílem dokonaném, dílem ve stádiu pokusu podle § 21 odst. 1 TZ, přečinu porušování domovní svobody podle § 178 odst. 1 TZ a přečinu neoprávněného opatření, padělání a pozměňování platebního prostředku podle § 234 odst. 1 TZ k souhrnnému trestu odnětí svobody v trvání 18 měsíců, kdy byl pro výkon trestu zařazen do věznice s ostrahou. Při jednání soudu pak bylo zjištěno, že žalobce byl z tohoto výkonu trestu podmíněně propuštěn. Spornou byla skutečnost, zda jsou důsledky zrušení povolení k trvalému pobytu, ke kterému správní orgán přikročil, přiměřené, a to v relaci k veřejnému zájmu spočívajícímu v ochraně veřejného pořádku (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 8. 2013, č. j. 8 As 68/2012-39, dostupný, stejně jako další citované rozsudky Nejvyššího správního soudu, na www.nssoud.cz) oproti dopadům do soukromého a rodinného života žalobce.
7. Podle judikatury Nejvyššího správního soudu a Evropského soudu pro lidská práva musí být v cizineckých věcech brány v potaz zejména následující faktory: (1) povaha a závažnost dotčeného veřejného zájmu (např. závažnost porušení veřejného pořádku či trestného činu spáchaného cizincem); (2) délka pobytu cizince v hostitelském státě; (3) doba, jež uplynula od porušení veřejného pořádku či spáchání trestného činu a chování cizince v průběhu této doby; (4) stěžovatelova rodinná situace (např. doba trvání manželství a jiné faktory vyjadřující efektivnost rodinného života páru); (5) počet nezletilých dětí a jejich věk; (6) rozsah, v jakém by byl soukromý a/nebo rodinný život cizince narušen (tj. vliv na ekonomický, osobní a rodinný život jednotlivce, včetně vlivu na ostatní rodinné příslušníky, kteří by jinak měli právo zůstat v hostitelském členském státě na základě samostatného pobytového oprávnění); (7) rozsah a intenzita vazeb na hostitelský stát (příbuzní, návštěvy, jazykové znalosti apod.); (8) imigrační historie dotčených osob (např. porušení imigračních pravidel v minulosti); a (9) věk a zdravotní stav dotčeného cizince [srov. zejména Rodrigues da Silva a Hoogkamer proti Nizozemsku, rozsudek, 31. 1. 2006, č. 50435/99, § 39; a Üner proti Nizozemsku, rozsudek velkého senátu, 18. 10. 2006, č. 46410/99, body 57-58]. Tato kritéria byla vytvořena primárně v souvislosti s přezkumem vyhoštění cizinců, nicméně Nejvyšší správní soud je považuje - po patřičné úpravě - za aplikovatelná i na rozhodnutí o zrušení povolení k pobytu. I samotné zrušení povolení k pobytu může svými důsledky (např. existenčním ohrožením cizince a jeho rodiny) za určitých okolností samo o sobě představovat natolik intenzivní zásah do soukromého a rodinného života cizince, že půjde o nepřiměřený zásah ve smyslu § 87l odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců in fine vykládaného souladně s judikaturou Evropského soudu pro lidská práva k čl. 8 Evropské úmluvy o lidských právech.

Nejvyšší správní soud pak v rozsudku ze dne 16. března 2020 č. j. 5 Azs 404/2019 – 28 uvedl, že při posuzování přiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života na poli čl. 8 Úmluvy Evropský soud pro lidská práva (ESLP) klade důraz i na nejlepší zájem dítěte (viz čl. 3 odst. 1 Úmluvy o právech dítěte), „byť ne v tom smyslu, že by musela vždy a za všech okolností převládnout nad konkurujícím veřejným zájmem, ale právě především z hlediska procesního, tedy ESLP posuzuje, zda skutečně příslušné správní orgány a soudy věnovaly dostatečnou pozornost hledání spravedlivé rovnováhy mezi nejlepším zájmem dítěte, který jsou povinny také v konkrétní věci definovat, a případným konkurujícím veřejným zájmem, a zda tuto svou úvahu ve svých rozhodnutích dostatečně a přezkoumatelně vyjádřily.“

V této souvislosti lze poukázat i na judikaturu Nejvyššího správního soudu, ze které lze usuzovat na to, že významným kritériem pro zhodnocení aktuální a individuální hrozby žalobce pro veřejný pořádek by bylo až zevrubné zhodnocení jeho života *po propuštění* z výkonu trestu odnětí svobody, zejména pak skutečnost, že by bylo zahlazeno jeho odsouzení (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 10. 2016, č. j. 2 Azs 147/2016–30).

8. Soud shledal, že správní orgán se shora uvedenými kritérii řídil, ve svém rozhodnutí na str. 4-5 shrnul veškeré okolnosti, které se mu podařilo shromáždit k soukromému a rodinnému životu žalobce. Z cizineckého informačního systému a ze shromážděného spisového materiálu zjistil, že žalobce dosáhl věku 20 let, je svobodný a bezdětný. Na území České republiky žije od narození, pobývá zde i jeho otec, bez státní příslušnosti, který na území České republiky pobývá na základě víza strpění (poznámka soudu-po vydání rozhodnutí zemřel), dále zde žijí dvě jeho starší sestry I. a T., státní příslušnice Gruzie, obě na základě trvalého pobytu občana 3. státu. Na území České republiky má žalobce družku paní P. P., státní příslušnici České republiky, která jej navštěvuje ve výkonu trestu. Té se dne 31. 5. 2022 narodila dcera N. P., státní příslušnice České republiky, jenž nemá v rodném listě uvedeného otce. Správní orgán na základě sdělení paní P. a žalobce veden zásadou „in dubio pro reo“ akceptoval skutečnost, že nezl. N. je dcerou žalobce. Z těchto skutečností správní orgán dospěl k závěru, že žalobce má na území České republiky rodinné vazby. Vzal do úvahy, že i přes tyto rodinné vazby se žalobce dopouštěl úmyslné trestné činnosti, přitom nebral ohled na své okolí ani na své rodinné příslušníky. Tato trestná činnost svědčí o skutečnosti, že žalobci se nepodařilo integrovat do české společnosti, když musel vědět, že jeho jednání je v rozporu se zákony a nedá se tolerovat. Správní orgán poukázal na to, že trestnou činnost páchá žalobce již od roku 2018, do současné doby byl celkem 5x trestně odsouzen, z toho 3x k nepodmíněnému trestu odnětí svobody, přičemž první dva trestné činy páchal ještě jako mladistvý. Správní orgán si byl vědom, že zásah bude značný, nicméně ve vztahu ke všem negativním informacím zjištěným k žalobci jej neshledal nepřiměřeným, a to i s ohledem na to, že sám žalobce požádal o zrušení svého trvalého pobytu, právě z důvodu trestné činnosti s tím, že chce z České republiky odcestovat a dle jeho vlastních slov začít znovu. Správní orgán z těchto důvodů nepovažoval rodinné vazby žalobce za natolik pevné a zásadní, aby zakládaly nepřiměřenost vydaného rozhodnutí. Zásadní dopad neshledal ani v ekonomické rovině, když zjistil, že žalobce není vlastníkem nemovitých věcí, neprochází obchodním ani živnostenským rejstříkem.
9. Nepochybné je, že do soukromého i rodinného života žalobce bude rozhodnutím žalovaného zasazeno, ten však podle názoru krajského soudu nepochybil, když uvedený zásah shledal přiměřeným. Rozhodujícím krajský soud shledává, že nastalá situace je důsledkem opakované úmyslné trestné činnosti stěžovatele, který si jako cizinec trvale pobývajících na území České republiky mohl a měl být vědom toho, že i když má nejvyšší Shodu s prvopisem potvrzuje G. M.

stupeň pobytového oprávnění, svým opakovaným úmyslným protispolečenským jednáním o něj může přijít, což ostatně přiznal žalobce i v rámci správního řízení, když to uvedl ve své žádosti o zrušení povolení k trvalému pobytu a udělení příkazu k opuštění území České republiky ze dne 7. 8. 2022, kterou doručil správnímu orgánu dne 10. 8. 2022. Jako důvod své žádosti uvedl odsouzení k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v celkové délce trvání 46 měsíců za přečiny proti majetku, porušování domovní svobody a výtržnictví, kterých se dopustil vědomě a je si plně vědom i skutečnosti, vyplývající z jeho státní příslušnosti a toho, že opakované dopouštění se trestné činnosti může znamenat právě zrušení trvalého pobytu z důvodu ochrany před recidivist, jako je on. Uvedl, že má v plánu začít nový život, momentálně pomoci na okupovaných územích Ukrajiny lidem ohroženým válečným konfliktem. Je tak třeba uzavřít, že je to především sám žalobce, kdo svým konáním ohrozil kvalitu svých rodinných a soukromých vztahů, přičemž nyní bude muset následkem primárně svých činů nalézt takovou formu rodinného soužití, která bude možná i za podmínek zrušení jeho trvalého pobytu (srov. např. nálezy Ústavního soudu ze dne 18. 2. 1999, sp. zn. IV. ÚS 108/97, rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 10. 2016, č. j. 2 Azs 147/2016–30, rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2022, č. j. 2 Azs 290/2021–45). Žalobce před shora uvedenou žádostí tvrdil ve správním řízení jen velmi obecně, že rozhodnutí o zrušení povolení k trvalému pobytu bude nepřiměřeným zásahem především do jeho „rodinného“ života, když uvedl, že se mu narodí první dítě s družkou. Opomněl uvést, v čem konkrétně by měl tvrzený dopad rozhodnutí spočívat, např. zda na něm je družka citově či ekonomicky závislá, zda je na něm závislá jeho dcera. Naopak právě po jejím narození žalobce sám v srpnu roku 2022 požádal o zrušení svého trvalého pobytu. Právě tento krok nesvědčí o jakékoli užší vazbě na tyto osoby, na družku P. P. a tvrzenou dceru N., v jejímž rodném listě žalobce zapsán není a správní orgán při posuzování této vazby ve prospěch žalobce vycházel z toho, že jejím otcem je. Krajský soud proto uzavřel, že správní orgán při hodnocení přiměřenosti svého rozhodnutí vzal v úvahu všechny relevantní okolnosti, přihlédl ke všemu, co v řízení vyšlo najevo, a vypořádal se s tvrzeními žalobce způsobem odpovídajícím jejich konkrétnosti. Jeho povinností nebylo pátrat namísto žalobce po dalších relevantních okolnostech.

10. Krajský soud považuje za správný závěr žalovaného, že sice dojde k negativnímu zásahu do rodinného života žalobce, avšak v přiměřeném rozsahu. Vzal přitom do úvahy, že žalobce není žalobou napadeným rozhodnutím správního orgánu zcela zbaven možnosti realizovat společný rodinný život. Tímto rozhodnutím není žalobci zakázán pobyt na území České republiky, když žalobce může získat jiné pobytové oprávnění, byť nižšího stupně. Pokud by žalobce právně ošetřil vazby k nezletilé dceři, mohlo by být za splnění dalších podmínek na žalobce pohlíženo jako na rodinného příslušníka občana EU, v daném případě občana České republiky ve smyslu § 15a odst. 1 písm. b) ZoPC ve spojení s odst. 2 téhož ustanovení a mohl by tak požádat o vydání povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana ČR. I tuto možnost je třeba při hodnocení přiměřenosti zásahu vzít do úvahy. Žalobce po podmíněném propuštění z výkonu trestu odnětí svobody již může činit kroky, které by odstranily překážku bránící tomu, aby byl případně zapsán jako otec nezletilé N., může s ní navázat užší citové vztahy a může začít řádný rodinný život.
11. Shora již uvedené lze vyjádřit v podobenství o vážení na rovnoramenných vahách, kde na jedné z misek by byl veřejný zájem a na druhé dopady do soukromého a rodinného života žalobce. Pouze v případě, že by veřejný zájem nepřevážil, bylo by možné považovat rozhodnutí správního orgánu v dané věci za nesprávné. V daném případě je veřejný zájem

natolik podstatný (v průměru těžký), neboť žalobce se opakovaně již od nízkého věku (viz jeho umístění do výchovného ústavu pro páchaní činů jinak trestných) dopouštěl majetkové trestné činnosti, opakovaně byl shledán vinným a přesto mu ani předchozí odsouzení nezabránilo v dalším páchaní trestné činnosti, že k jeho vyrovnání by na misce vah zásahů do soukromého a rodinného života musely být přiloženy skutečně pádné argumenty, například prokázané tvrzení v podobě toho, že na žalobci je jeho rodina ekonomicky či sociálně závislá nebo že on závisí na ní. To se však nestalo, bylo prokázáno, že rodina (sestry žalobce, družka žalobce či dcera) na žalobci závislá zcela zjevně není, když žalobce po podmíněném propuštění žije v bytě u sestry, nesdílí společnou domácnost se svou družkou, dosud neučinil prohlášení o svém otcovství. Krajský soud v této souvislosti uvádí, že je lichý žalobcův argument, že by se žalovaný vůbec nezabýval testem proporcionality zásahu rozhodnutí do žalobcova rodinného života. Z již uvedeného je patrné, že se jím zaobíral, zájem žalobce na zachování jeho soukromého a rodinného života byl měřítkem jeho úvah a byl mu přiznán zásadní význam, neustrnul na posouzení pouze významu veřejného zájmu. Krajský soud však s ním souhlasí v tom, že ačkoliv žalobcovy vazby na území České republiky jsou významné, nelze jimi omlouvat opakovanou trestnou činnost, které se žalobce dopustil.

12. Krajský soud uvádí, že posouzení přiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života cizince je vždy otázkou hodnocení konkrétních okolností konkrétního případu. V daném případě se žalobce opakovaně a již od velmi nízkého věku dopouštěl protiprávního jednání, z páchaní trestné činnosti, resp. z odsouzení a možnosti, které mu byly poskytnuty (podmíněné odložení uložených trestů) se nepoučil, což nesvědčí o jeho integraci do společnosti země, ve které mu bylo umožněno pobývat, a proto nelze ani zjevný zásah do jeho soukromého a rodinného života (popsaný v tomto rozsudku výše) považovat za nepřiměřený.

VI. Závěr

1. Vzhledem k výše uvedenému dospěl soud k závěru, že námitky žalobce jsou nedůvodné, proto žalobu dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
2. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, zcela úspěšný byl tedy, poměřováno výsledky řízení, žalovaný, který se však nákladů řízení vzdal, krajský soud proto rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem

Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost **lze** podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 30. ledna 2023

Mgr. Martina Andělová v. r.
předsedkyně senátu